

[Udenrigsministeren.]

mærksomheden ved, dette: De deltagende Stater forpligter sig til ikke at opsigte de gældende Handelstraktater, og det uanset af hvilken Karakter disse Handelstraktater er. Dette betyder da, at de i Handelstraktaterne indeholdte Bestemmelser, derunder Tarifsatserne, saaledes som de er fastlagt i disse Handelstraktater, bliver staaende, saa længe denne Traktat er i Kraft, med Undtagelse af enkelte Tilfælde, hvor der gennem indbyrdes Aftale mellem Stater, som har afsluttet Traktater, foretages visse Forandringer i disse, om hvilke man paa Forhaand siger, at man gaar ud fra, at saadanne kun undtagelsesvis kan blive Skærpelser af bestaaende Toldlovgivning.

Men ved Siden af de Satser, som er fastslaaet i Handelstraktater, findes i de forskellige Lande en Række frie Satser. Og der er da Spørgsmaalet dette: Hvorledes er disse Satsers Skæbne? Er man med Hensyn til dem bundet eller frit stillet, naar denne Traktat træder i Kraft?

Forholdet i denne Henseende ligger meget forskelligt i de forskellige Lande, som er Deltagere i Aftalerne. Der er nogle Lande, som har en meget stor Del af deres Toldsatser bundne ved Aftaler med andre Lande; der er visse Grupper af Lande, som kun har ganske faa af deres Toldsatser bundne. Yderpunkterne danner, hvis man tager det rent procentvis, Frankrig, som har bundet nogle og halvfjerds Procent af alle de Satser, der overhovedet findes i den franske Toldlovgivning, gennem Aftaler med andre Lande; nær Frankrig staar Tyskland med nogle og halvtreds Procent. Paa den anden Side staar England og Holland, der overhovedet ingen Satser har bundet. Og saa er der en Gruppe af Lande som Norge med ganske faa og Danmark med 3—4 pCt. af sine Toldsatser bundne gennem Aftaler.

Det maa imidlertid her tilføjes, at denne Procentopgørelse paa ingen Maade er tilstrækkelig til at faa Klarhed over, hvor betydningsfuld Bindingen er for de forskellige Stater. For de Staters Vedkommende, som har det højeste Procenttal, tør det vel i det store og hele siges, at Bindingens Betydning rækker ud over Procenterne, idet de paagældende Stater har bundet en Række af deres allervigtigste Satser. Hvis vi derimod tager et Land som Danmark, hvor vi har 3—4 pCt. af Toldsatserne bundne, bør det tilføjes, at disses økonomiske Betydning er endnu mere begrænset end det, der angives ved dette Tal, idet det kun drejer sig om Vin og visse Sydfrugter, bundne ved den i sin Tid vedtagne Handelsaftale

med Spanien. Og Indførselen af de paagældende Grupper af Varer omfatter kun en meget lille Brøkdal af den samlede Indførsel til Danmark.

Staaende overfor denne Tilstand har man delt Staterne i to forskellige Grupper, der behandles forskelligt i den Traktat, som nu foreligger til Afgørelse. Den ene af disse Grupper er de Lande, der har de saakaldte Tarifraktater med mange bundne Satser. For deres Vedkommende gælder der det, at deres gennem Handelstraktater bundne Satser bliver staaende, saa længe denne Traktat er i Kraft, som Følge deraf, at de ikke har Adgang til at opsigte undtagen med den af mig før nævnte Begrænsning og i de særlige Undtagelsestilfælde, som jeg før pegede paa; men for deres frie Satser, der for mange af dem i Virkeligheden kun er ganske faa og lidet betydende, bevarer de Friheden til at forhøje disse, naar de maatte anse dette for nødvendigt. Det maa dog tilføjes, at i saadanne Tilfælde skal de i god Tid underrette andre Stater om deres Hensigt. Andre Stater faar Adgang til at begære en Forhandling derom. Kun i visse Tilfælde, hvor Beslutningen er af særdeles paatrængende Karakter, kan man sætte sig ud derover. Og dertil maa føjes, at i saadanne Tilfælde, hvor en af disse Stater benytter sin Ret til at ændre nogle af de frie Satser, vil de andre Stater, som er Deltagere i Aftalen, være berettigede til, saafremt de føler deres Interesser skadede derved, at træde tilbage fra Konventionen, enten overfor den samlede Gruppe af Stater eller overfor den bestemte Stat, som er kommet deres Interesser i Vejen. Dette er altsaa Forholdet for den ene Gruppe af Lande.

Den anden Gruppe af Lande er dem, der har bygget deres Handelsaftaler paa Mestbegunstigelsessystemet, og som enten slet ikke har truffet Aftaler eller kun ganske undtagelsesvis har det. Løftet for deres Vedkommende gaar ud paa, saa længe Traktaten er i Gyldighed, ikke at forhøje deres Beskyttelsestoldsatser. Derimod bevarer de Ret til at forhøje deres Finanstold, og her indtræder da atter den Regel, at hvis nogen af de i Aftalen deltagende Stater føler sig alvorlig skadet derved, da er disse berettigede til at tage Stilling dertil ved at træde tilbage fra Konventionen, her dog ikke overfor det enkelte Land, men fra den samlede Konvention.

Naar vi nu ser paa, hvorledes Staterne fordeler sig i disse to Grupper, var det Konventionens Bestemmelse, at Staterne selv kunde vælge den Gruppe, til hvilken